

KAPITOLA PRVNÍ

Modlete se za Rezavé panny.

I po všech těch letech mi ta slova vždycky vyrazí dech.

Třesu se na ulici poblíž staré ocelárny a stále dokola čtu ta písmena nasprejovaná na drolicím se asfaltu. Rudá barva už vybledla, čas ji ale nesmazal tak, jak měl.

Místo toho mě tu vítají vzpomínky.

Přede mnou stojí zrezivělý drátěný plot a za ním drásají oblohu průmyslové komíny. Jenže tam se nedívám. Nemůžu se odtrhnout od těch slov.

Modlete se za Rezavé panny.

Jako by těm holkám mohla všechna požehnání na světě nějak pomoci.

Můj dech kolem mě tvoří chomáčky páry a prosincový mráz mi prosakuje do morku kostí. Cleveland. Je stejný, jako když jsem odsud odjela: chladný jako porušený slib a zrovna tak krutý. Tohle město si pamatuje všechno, i to, co by bylo lepší zapomenout.

Je tma a já se chvěju a držím celý svůj život v jedné cestovní tašce. Před půl hodinou, když jsem přijela na nádraží Greyhound na Chester Avenue, jsem mohla zavolat matce. Ale neudělala jsem to. Nejdřív jsem se chtěla podívat sem a chtěla jsem tu být sama. Kdovíproč jsem si myslela, že když sem po všech těch letech zajdu, něco to změní, nicméně jak tu teď stojím, je mi ještě hůř než předtím.

Odvrátím se od toho nápisu a rozhlédnu se po tom, co zbývá z obzoru. Ocelárna leží od domu mých rodičů zhruba kilometr a půl. A bude to dlouhý kilometr a půl, obzvlášť když vítr nad jezerem šeptá své temné lži.

Zvednu si límeček kabátu. Jestli zůstanu na mrazu ještě dlouho, budu riskovat zápal plic a ten by mi příliš neprospěl.

Předtím mě Cleveland zabít nedokázal. Ať se propadnu, jestli mě zavraždí první noci, co jsem zpátky.

Ještě není půlnoc, a kdybych zavolala matce, pořád by mě přijela vyzvednout. Při té představě se ušklíbnu. To jsem celá já, je mi šestačtyřicet, a stejně potřebuju odvoz. Od té doby, co jsem odjela, se u mě nic nezlepšilo. Zestárla jsem, ale nezmoudřela.

A tak se sama pěšky vydám kolem všech těch míst, která jsem kdysi znala.

Presbyteriánský kostel s oprýskanými zdmi, chybějícími šindeli a uprostřed prasknutým vitrážovým oknem. Nemůžu si pomoci a usměju se. Po všem, co nám věřící provedli, si ten kostel nic jiného než zchátrat nezasloužil.

Obchůdek na nároží, kdysi otevřený čtyřicet hodin denně, s kávou neustále na plotně a se zlatým zvonečkem nade dveřmi, ohlašujícím každého příchozího a odchozího zákazníka. Teď je to tam celé zabeďněné, napůl vymlácenými okny jsou však pořád vidět staré reklamy. Píše se rok 2008 a cigára jsou přinejmenším o dolar dražší, než kolik tady stojí. Kráček to zřejmě zabalil před deseti let a ceny za výlohou zůstávají neměnné. Je lapený někde v mezičase. Stejně jako já.

Skorepina telefonní budky Bell Atlantic. Sluchátko je dávno pryč, ale skoro bych vzala jed na to, že z konce přetržené šňůry slyším chrčivé hihňání. Zavrtím hlavou a řeknu si, že to byl vítr.

Nyní mě čeká poslední blok a už tomu není jak uniknout. Denton Street je slepá ulice a jediná cesta k domu mých rodičů vede právě kolem místa, jež nechci vidět.

Kolem domu, kde vyrůstala moje sestřenice Jacqueline.

Sklopím hlavu a našlapuju mezi klikatými prasklinami v betonovém chodníku. Zatímco se přibližuju, slibuju si:

Na její víceúrovňový dům se nepodívám.

Nebudu si představovat, že je uvnitř, že naboso tančí po chodbě a její valčík je tišší než kroky ducha.

Nenastražím uši, jestli se ozve její smích, křišťálově průzračný a líbezný jako letní den.

Ne, ne, ne.

Jenže na tom nesejde. Než vystoupám po schůdcích k domu svých rodičů, všechny tři sliby poruším.

Zaklepu na dveře vlastního domova a matka mi otevře.

„Proč jsi mi nezavolala?“ povzdechne si. „Zajela bych pro tebe, Phoebe.“

Když zaslechnu svoje jméno – zvláště tady –, trhnu sebou, jako by mi po zádech lezl pavouk. „To je dobrý,“ zamumlám. „Vždyť to není moc daleko.“

To není pravda a obě to víme, ale matka se se mnou nehádá. Nedělá nic. Nepřistoupí blíž, aby mě objala, a nepozve mě dál. Stojíme každá na jedné straně prahu a pečlivě si tu druhou prohlížíme. Její tvář se nezměnila tak moc, jak měla. Je to už dávno, co jsem ji viděla naposledy, pořád však vypadá jako moje matka. Pomyslím si, jestli já pořád vypadám jako její dcera.

Uvnitř zazvoní telefon, takový ten staromódní, nástěnný, matka ho jde zvednout a dveře nechá otevřené. Stojím tam a nejsem si jistá, co dělat. Nic víc než tohle jsem čekat neměla. Nikdy jsme si s matkou neprojevovaly náklonnost. To je dobře. Právě teď – tady, v tomhle městě, na téhle ulici – se mi z představy, že se mě někdo bude dotýkat, dělá tak zle, že se sotva držím na nohou.

S hlubokým nádechem vklouznu do domu, zavřu za sebou a zajistím dveře zástrčkou.

„Díky,“ zaslechnu z kuchyně. „Vyřidte mu prosím, že ho pozdravuju.“

Telefon zaklapne zpátky na místo, matka se vrátí do pokoje a v obličeji má víc vrásek než předtím.

Nezeptám se jí, kdo volal. Je mi to celkem jasné. Bezpochyby někdo z pečovatelského domu Věčná radost. Tyhle rozverně názvy míst, kam lidé chodí umřít, mě vždycky bavily. Jako by se díky tomu, že se poslední domov a odkaz mého otce jmenuje nějak vesele, měla jeho mysl přestat hroutit do sebe. Ať otec půjde kamkoli, ať tam budou jacíkoli doktoři, s každým dnem mu to odnese minulost dál a dál jako naplavené dříví v zapomenutých zákoutích Erijského jezera. Když jsem si s ním naposledy telefonovala, ani nechápal, co jsem zač, nepoznával hlas svého jediného dítěte. Matka v pozadí plakala tak, že mu ten telefon ani nebyla schopná vzít, takže jsem stále dokola poslouchala jeho otázky.

„Kdo je tam? My se známe? Odkud jste? Kdo je tam?“

Ochromilo mě to tak, že jsem se nezmohla na odpověď. Příští týden s ním matka podnikla onu dlouhou cestu do Věčné radosti na východní straně Clevelandu a teď jsem tu místo něj já, vrátila jsem se, abych jí pomohla uklidit, co zbylo z jejich životů. Tolik k jejich nejlepším letům.

„Na objednání jídla už je pozdě,“ řekne matka. „Ale v lednici je pizza.“

Zavrtím hlavou. „Nemám hlad.“

S odpovědí jsem se klidně nemusela namáhat, matka se totiž stejně zase přesune do kuchyně, ohřeje dva slizké trojúhelníky, které jí zůstaly po včerejší večeři, a přinese mi je na zažloutlém papírovém tácku. Sednu si s nimi k rozviklanému překlízkovému stolu v koutě a nestěžuju si. Nábytek z jídelny se už přemístil do úschovny a s ním i pohovka, na níž jsem se v mládí každé léto povalovala, i rádio Montgomery Ward, které jsem vždycky ohulila tak, že Bob Seger málem odpálil repráky. Tam, kde bývalo moje dětství, se tímhle domem rozléhá ozvěna.

Nasoukám do sebe táhnoucí se sýr a mastnotu a potom mlčky sedíme. Máme hodně o čem mluvit, jenže se nemáme jak proříznout nánosem let, abychom se k tomu dostaly. Rozhodně nechceme mluvit o nich. O těch pěti holkách. Takzvaných Rezavých pannách. Matka jde vyhodit můj tácek do koše a já se mezitím vytratím nahoru do svého pokoje. Čekám, že bude taky prázdný, ale to se pletu. Všechno vypadá stejně, jako když jsem v osmnácti odešla, ani jedna cetka neleží jinde, než jsem ji nechala. Z protější stěny na mě hledí plakát *Čelistí*, páska v rozích se loupe, nicméně pořád jaksi drží. Když mi bylo třináct, uplatila jsem uvaděče ve starém kině v Kamms Plaza, dala jsem mu celé měsíční kapesné, aby mi ten plakát schoval, až *Čelisti* přestanou promítat.

„Stálo to za to,“ prohodila jsem k Jacqueline, když jsme se potom pěšky vracely domů. Ona se jenom zasmála.

Tím krásným smíchem, co stále slýchám.

Ve dveřích vedle mě se objeví matka. „Říkala jsem si, že by bylo neslušný ti to vystěhovat,“ pronese, jako bych ji požádala o vysvětlení. Což jsem neudělala. Radši bych, aby mi ohledně tohotohle místa nic nevysvětlovala.

„Budu spát dole,“ odvětim a zavřu dveře.

Než však stihnu vykročit ke schodům, matka mě chytí za ruku.

„Phoebe,“ řekne a přitáhne si mě do náručí. Čas, který jsme ztratily, na nás najednou dolehne mnohem větší tíhou, než jsem si kdy představovala. Tíhou osmadvaceti let. Tak je to dlouho: osmadvacet let, čtyři měsíce a osm dní. Pořád si pamatuju přesný údaj, každé ráno nad kávou s mlékem připočítávám další den jako znuřená vězeňkyně, jež chce mít přehled, jak dlouho už sedí.

„Chybělas mi.“ Matka se ke mně přivine o něco blíž. „Díky, že ses vrátila.“

„Díky, že jsem tu vítaná,“ odpovím a ani nevím, jestli to myslím vážně.

Dlouho takhle stojíme a hrajeme si na správnou matku s dcerou. Je to obstojná lež.

„Měla bych si jít lehnout,“ prohlásí matka a bez dalšího slova zmizí v chodbě.

Celou noc bloumám nahoru a dolů po schodech a prázdnými pokoji coby příznak ve vlastním životě – nebo v tom, co jím bývalo. Teď už nikomu nepatří.

Minulý měsíc matka dům prodala jakési investiční firmě. Ta strhává budovy v celé ulici, protože tu hodlá postavit bytovky. Nebo aspoň hodlala, dokud ji nedostihla ekonomická recese. Ale povolení už mají a dělníkům zaplatili, takže v demolici stále pokračují. Asi jen tak pro zábavu.

Po špičkách projdu potměnou kuchyní a otevřu dveře do garáže, která s ní sousedí. Dech mi uváže v hrudi.

Můj Chevrolet Impala, hráškově zelený a kupodivu jako nový. Otec s mozolnatýma rukama mechanika neustále potřeboval na něčem dělat, takže ho v tomhle stavu zřejmě udržoval, dokud se nevrátím a nepustíme se do něj společně. Nehledě na to, kolikrát jsem rodičům opakovala, že se nevrátím, vždycky věřili, že jednou přijedu.

„Třeba tyhle Vánoce,“ říkali do telefonu, prosinec však vždycky přišel a odešel a já se neukázala – až teď. Teď jsem tady, ale otec je pryč. Mám pocit, že ať udělám cokoli, vždycky se k tomu rozhoupu trochu pozdě.

Zhasnu v garáži a vyjdu ven.

Procházím se po zarostlém, šedém dvorku a už vím, kam jdu. Na místo, které kupodivu pořád existuje. Ve tmě je to sotva co víc než stín vysoko ve větvích jilmu, ale bez ohledu na to, jaká je denní doba, stačí zavřít oči a vidím ho jasně.

Když jsem byla malá, ostatní holky měly toaletní stolky, přehnaně velké kufríky s líčením a skříně nacpané zvonáči, kulotkami a halenkami s mašlí. Já měla hmyzí domek. K mým třináctým narozeninám jsme s otcem předělali domek v koruně stromu na letní útočiště pro motýly, světlušky a každoročně přilétající cikády. To bylo v minulosti a mělo to být mou budoucností. Coby holka posedlá hmyzem jsem se o něm měla jít učit na školu, měla jsem ho chovat, studovat a milovat. Všechno, co mi z toho snu zbylo, nyní práchniví na starém stromě, jenž stojí osamoceně na dvoře u rodičů, obklopený prázdnými pozemky, kde bývaly domy.

Nejistýma nohama začnu stoupat po provazovém žebříku. Je roztřepený a kýve se a já bych se téměř vsadila, že mě neudrží, podaří se mi však vylézt až nahoru a stanout na prahu toho, co mi patřivalo. Pak vkročím dovnitř, strop je právě tak vysoko, abych se nemusela krčit. Zatuchle to tam páchne silnou směsí tlejícího listí, hlíny a minulosti, kterou je lepší nechat zapomenutou.

Tady ve tmě bych měla být sama, ale nejsem. U protější stěny leží cosi stočeného, vypadá to, že se to hýbe. Noc kolem mě zaviří a já sípavě zalapám po dechu, jsem přesvědčená, že jsem zahrnala do kouta ducha.

Ta postava se však zavrte a já vidím, že je to jenom nějaká spící mladá holka. Je menší než stín a skoro stejně nehmotná. Otevře oči a hned se na mě zadívá.

„Pardon,“ vypraví ze sebe a vyškrábe se na nohy.

Prohlížím si ji, stále napůl skrytou ve tmě. „Co tady děláš?“

„Nevím,“ pokrčí rameny. „Prostě sem občas chodím. Přemýšlet.“

„Paní Shaw o tom ví?“ zeptám se a zní mi to úplně divně. Vždycky je divné mluvit o své matce takhle formálně. Ještě divnější to je, když už ji ani neznáte.

Holka zavrte hlavou. „Vlastně o tom neví nikdo,“ opáčí. „A vlastně je to všem jedno. Byla jste tu někdy v poslední době?“

Proti své vůli si pobaveně odfrknu.

Dívka váhá, pozorně mě v měsíčním svitu sleduje. „Vy jste Phoebe, že?“

Nic na to neřeknu, ona ale pozná, že se trefila. Koneckonců je u mě na dvoře.

Pořád se na mě dívá, tvář se jí rozzáří nadějí. Vzhledem k tomu, jak jí svítí oči, nejspíš každou chvíli vytáhne památník na autogramy a rudé pero. Hrůzná a obskurní celebrita – to se ze mě stalo.

„Já jsem Quinn,“ představí se holka, jako bych se jí zeptala na jméno. Dojde mi, že jsem to měla udělat – že by to byla slušnost, že by to udělal každý se špetkou dobrého vychování –, jenže poslední dobou s lidmi přicházím do styku tak málo, že už si nepamatuju, co je normální. Mám takřka půl století zkušeností, a stejně pořád neumím přesvědčivě hrát člověčici.

„Jsem Phoebe,“ opáčím, ne proto, že by moje jméno neznala, ale proto, že mi připadá, jako bych ho neznala já sama. Řeknu si, že je dobré si to takhle procvičovat, stále si ty základní věci připomínat. Quinn vystoupí ze stínu a sedne si naproti mně do tureckého sedu. Čekám, že se mě zeptá na holky a co se s nimi stalo, ona však udělá opak. Začne mluvit o sobě. Během chvilky se z ní vyvalí celý příběh jejího života – je jí osmnáct, nemá žádný cíl a zoufale touží uniknout z tohoto města –, a vzhledem k tomu, jak pořád zvyšuje hlas, si pomyslím, jestli nejsem první člověk, který ji kdy vyslechl, který ji doopravdy poslouchá.

Taky si sednu, nic neřeknu a zničehonic se začnu cítit nepříjemně. Nejspíš to bude tím, že mi teď nezáleží ani na mně samé. Což znamená, že se ta holka rozhodně nemůže spolehnout na to, že mi bude záležet na ní.

„Nemůžu uvěřit, že jste to vy,“ prohlásí, celá zadýchaná, jak ze sebe všechno vychrlila. „Myslely jsme si, že se nikdy nevrátíte.“

Málem se zeptám, na koho naráží tím množným číslem, ale nejsem si zrovna jistá, jestli by se mi odpověď líbila, takže si pouze sedím na patách, civím na podlahu a mlčky přejíždím prsty po obrázku vyrytém do dřeva. Trojitý měsíc. Je to krásné znamení: úplněk se dvěma srpky po stranách.

„To jsem neudělala já,“ řekne Quinn, jako bych ji z toho obvinila. „To je tady odjakživa. Aspoň teda od mého dětství.“

Přikývnu. Víím, že to není její práce. Protože si pamatuju, kdo to udělal, čí ruce vytvořily tuhle značku, jež nepůjde nikdy smazat.

„Měla bych jít.“ Stáhnou prsty od rytiny a obrátím se k východu. „Ty bys taky měla jít domů.“

„Domů?“ Quinn si odfrkne a zadívá se do oparu nad městem. „Nikdo z téhle ulice už domov nemá.“

Slezu po roztřepeném provazovém žebříku, to ji však nezastaví. Jde za mnou a celou dobu mele pantem, já se ji však snažím neposlouchat. Mám dost vlastních problémů. Nepotřebuju ještě ty její.

Dojdu k zadním schůdkům, zoufale se jí chci zbavit, ale dveře se ani nehnu. Jak jinak. Zástrčka tu vždycky zapadávala. Táta ji nikdy neopravil, jak sliboval.

Vezmu to mezi domy a zamírím k hlavnímu vchodu. Zase budu muset zaklepat. Stává se z toho zvláštní zvyk: žádat o vstup do vlastního domu. Quinn se drží krok za mnou.

Na konci slepé ulice čekají buldozery připravené pustit se zase do práce. Vedle pozemku plného sutí, kde stávala stará vila, mají k demolici přichystaný další opuštěný dům. Sklo, dřevo, omítku a všechny ty věci, které utvářely naše životy, ve chvílce rozdrtí na prach.

„Phoebe.“ Quinn mi přiloží ruku k paži a já se k ní otočím.

Nech mě prosím tě na pokoji, chce se mi říct. Jdi pryč, jdi pryč, jdi pryč.

Jenže začíná vycházet slunce a v jeho slabém přísvitu poprvé jasně spatřím její tvář. Podobá se někomu, koho jsem znala. To, jak jí měděné vlasy spadají do očí, jak se hryže do spodního rtu, jak tiše našlapuje, jako by tančila těsně nad chodníkem.

Neznám ji. Její rodina se sem přistěhovala až potom, co jsem odešla. Ale to nic nemění na tom, jak mi připomíná ji. Svým způsobem mi připomíná všechny ty holky. Tím, jak sem jakoby nepatří, i když je tu doma.

„Můžu vám něco ukázat?“ zeptá se a já si nemůžu pomoci. Odpovím, že ano.

Jdu teď za ní, po chodníku, kolem řady prázdných domů.

„Vypadá to, že většina lidí už odešla,“ prohodím.

Quinn přikývne. „Odcházelí roky. Teď musíme do týdne odejít i my.“

V půli ulice se zastaví před tichým, opuštěným a mně známým domem.

„Tady žil doktor Ross se svou rodinou.“ Quinn se na mě podívá. „Jeho dcera se jmenovala Violet.“

Ztěžka polknu. „Já vím,“ opáčím a zalituju, že to tak je.

Quinn vykročí ke vchodu, já však váhám před domem. Quinn se po mně ohlédne.

„Nikomu nebude vadit, když tam půjdeme.“ Vystoupá po schodech na verandu. „Jak jsem řekla, nikomu tady na ničem moc nezáleží.“

Když je dům prázdný, nikdy nevypadá tak, jak si ho pamatujete. Rodina Rossova tu po sobě však něco zanechala, dost na to, abych si v hlavě poskládala její obraz. O stěnu se opírá konferenční stolek. V koutě plesniví červený gauč, sametové čalounění se při okrajích vraští. Leží tu omšelá kožená brašna a v ní zrezivělý stetoskop.

„Občas to tady zkoumám,“ prohlásí Quinn. „Díky tomu jsem to objevila.“

Vede nás chodbou do úzkého pokoje. Toho Violetina.

„Ten symbol ve stromovém domku jste poznala,“ zašeptá Quinn a já zapřemýšlím, koho asi nechce vyrušit. „Myslím, že poznáte i tenhle.“

Ukáže na určité místo na obnažené omítce. Mně vyschne v hrdle a pomalu přistoupím blíž. Je to hrubě vyvedený symbol, ne tak elegantní jako ten první, ale tajuplně se mu podobá. Kruh a po stranách dva srpky. Trojitý měsíc.

Natáhnu ruku a dotknu se ho. Nevypadá to, že je na zdi nakreslený. Spíš jako by z ní nějak vystupoval. Jako by ho někdo naškrábal z druhé strany omítky.

Quinn mě tiše sleduje. „Nějak souvisí s těma holkama, že?“ zeptá se. „S Rezavýma pannama?“

Já ji však neposlouchám. Vrtím hlavou a zvolna se vzdaluju. „To si jenom domýšlíš, není to pravda,“ odvětim. „A otravuješ mě. Prosím tě, přestaň mě otravovat.“

„Ale, Phoebe...“

Nechci už slyšet ani slovo. Jednoduše skloním hlavu a rázně odejdu.

Quinn na mě ještě volá, to už však utíkám chodbou. Vyběhnu ven, ženu se po chodníku a moje kroky zdůrazňuje melodie demoliční čety. Tohle není pravda. Nic tu není skutečné

a nejmíň ze všeho Quinn. Není nikdo, stejně jako já. Hloupá, pověřivá holčička. Toť vše. Nic víc v tom, co mi říká a ukazuje, nevidím.

Dveře od domu mých rodičů jsou teď odemčené, a tak vejdu dovnitř.

„Mami?“ Jak je tam prázdno, rozléhá se to s ozvěnou. „Kde seš?“

Chci si s ní povídat. Nechci tu být sama.

Jenže v obýváku panuje ticho. Není tam nábytek, nejsou tu rodiče, jenom stará bible v koutě chytá prach. Matka je pryč, možná na minutku, možná na celý den, a odešla bez rozloučení. Nyní jsem sama na místě, kde být nechci.

V myšlenkách se vrátím k tomu domu, kam mě Quinn zavedla, a k tomu znamení na stěně. Kdo ho nakreslil? A proč? Ony to být nemohly. Nemohly se sem vrátit. Ne teď. Ne po všech těch letech.

Nadechnu se. Je to k smíchu. Jsem dospělá ženská a straším se tu minulostí. Musím začít balit. Musím něco dělat. Proto jsem se vrátila, abych se těchhle přízraků zbavila. A to taky udělám.

Otočím se ke schodišti vedoucímu k mému pokoji a vtom se za oknem a po podlaze přelije nějaký stín.

Vrátila ses, řeknu málem a rozlije se mnou úleva, když se však ohlédnu po okně u dveří, hrdlo se mi sevře hrůzou. Postava venku není moje matka. Není to ani Quinn. Na verandě stojí někdo jiný. Někdo pružný a křepký, důvěrně známý jako vzkříšená noční můra.

Panebože, asi vím, kdo to je.

KAPITOLA DRUHÁ

Toho rána, kdy nás čekalo ukončení střední školy, jsem se za svítání vyplížila ven, že nakrmím svoje hmyzáky.

S vycházejícím sluncem ve vlasech a s plastovou krabičkou pod paží jsem vylezla po provazovém žebříku na jilm. Nade mnou visel průmyslový obzor, jako vždycky mlhavý, se závojem smogu připomínajícím nějaké věčné znamení. Dole v Denton Street panovalo ticho, klid ale nevydrží věčně. Zanedlouho vstanou mí rodiče. Vstanou všichni. Byl to pro nás velký den, ráno, kdy se další várka ztracených dětí ze sousedství bude tvářit, že vstupuje do dospělosti. Absolventi z roku 1980. Nemohla jsem se dočkat, jak to s námi všemi půjde krásně z kopce.

Když jsem vystoupala na vrchol žebříku, nadvzdla jsem plastovou fólii, již byl stromový domek přikrytý, a vklouzla dovnitř. Měla jsem tam všechno možné. Průhledná fólie v oknech uvnitř udržovala teplo, vyřezala jsem do ní však otvor o tvaru klíčové dírky, abych tu hmyzáky nevěznila. V rozích jsem měla naskládané podnosy s larvami a u protější stěny se dařilo řadám rostlin, ideální svačince pro ty hmyzáky, kteří o půlnoci hledali něco k zakousnutí.

Teď jsem jim ale přinesla jejich oblíbenou potravu. Uprostřed stromového domku jsem sejmula víko s paprscitým vzorem ze zlatohnědé plastové krabičky a odhalila plátky pupečných pomerančů a jablek gala zalité medovou vodou. Vybraná hostina – a motýli se do ní s radostí pustili.

Jakmile jsem jim doručila snídani, sedla jsem si na podlahu a opřená o stěnu, s rukama založenýma na hrudi, poslouchala slaboučký tlukot stovky dychtivých křídel.

Nikdo z naší čtvrti tomuhle místu nerozuměl. Nerozuměli ani mně. Neviděli, jak ti tvorečkové olizují cukr a kašdickým

pohybem tykadel mi děkují. A neměla jsem tu jen motýly. Byly tu i světlušky, cikády, kobylky, kudlanky nábožné: kromě lidí jsem vítala skoro všechno.

„Kdo chová v boudě brouky?“ zeptala se matka, když jsem poprvé požádala o úpravu stromového domku. Otec byl vždycky na mé straně a řekl mi, ať najdu něco, co ji přesvědčí, a tak jsem se vyhnula časopisům pro náctileté jako *Tiger Beat* a *Seventeen* a postupně procházela všechna čísla *Reader's Digest* a *National Geographic*, až jsem našla článek o jednom takovém domku v Anglii. Barevné fotky očividně stačily, abychom tomu mohli dát šanci. Když moji hmyzáci po prvním roce ve velkém nepoměli, dovolila mi matka v tomhle pokusu pokračovat na dobu neurčitou.

„Pokud si udržíš dobrý známky,“ řekla, protože jí nedošlo, že tihle tvorečkové jsou pro mě důležitější. Byli mými sny, s třepotáním ožívajícími v dusném domku přehozeném fólií. Byli jedinou budoucností, jakou jsem si dovedla představit: chovat hmyzáky na tichých místech. Jejich životy mi dávaly větší smysl než životy lidí. Nikdy se zbytečně nehádali a nikdy nikoho čistě pro zábavu nevyklučovali ze svého středu. Byli slušní a mírní, měli tak blízko k vlídnosti, jak jen to jde, a řídili se uklidňujícím rytmem – přesným na den, občas i na hodinu. Jedli, spali, rozmnožovali se: celý život měli nalajnovaný.

Já se řídila vlastním rytmem. Poslepu jsem šátrala za květináči s klejichami, až jsem vylovila svůj poklad: termosku s červeným tartanovým vzorem. Odšroubovala jsem žluté víčko a pořádně si lokla, už jsem si ani nebyla jistá, co v ní mám. Trvalo jenom chvílku, než se mi ústy rozlila hebká příchut' melasy, a hned jsem to poznala.

Rum Myers's smíchaný s lahví koly, nyní už chuťově ploché jako clevelandské pobřeží. Na tom nesešlo. Usmála jsem se a přihnula si ještě jednou. Připadalo mi to fěr. Motýli dostávali svůj lektvar a já měla zase svůj. Pila jsem cokoli, abych zahrnala nekonečnou jednotvárnost života v tomhle ospalém městě, v téhle ospalé ulici.

S hukotem v hlavě jsem se s hmyzáky rozloučila a slezla zpátky do reality. Musela jsem před posledním dnem ve škole za někým zajít.

Čtvrť se právě probouzela. Nebo aspoň to, co z ní zbylo. Po posledním zastavení prací v ocelárně odešla z naší ulice skoro

třetina rodin a prázdné domy bez záclon a bez duše nám každodenně připomínaly jejich nepřítomnost. Dokonce i vila ve stylu Franka Lloyda Wrighta stála u slepého konce mlčky, jako pochmurná připomínka, co člověka čeká, nehledě na to, kdo je nebo jak dobře si naplánoval budoucnost.

Červnové ráno bylo chladnější, než mělo právo, a já se ob-
jala rukama, abych se neroztrásla. Na popraskaném betonov-
ém chodníku jsem do čehosi šlápla. Zastavila jsem se a po-
dívala se, co to bylo.

Vedly tam mokré stopy. Voda to byla tmavá a zvláštní, ja-
koby z bažiny. Dokud to šlo, tak jsem ty stopy sledovala, jenže
ony náhle u obrubníku končily. Obrátila jsem se, že se po
nich vydám zpátky, abych zjistila, kdo je tu zanechal, když
vtom ke mně z nedaleké verandy dolehl hlas.

„Čau, Phoebe.“

Ještě než jsem k ní zalétla očima, už jsem se usmívala. Ja-
cqueline. Byla o tři měsíce mladší než já a byla to moje ses-
třenice, ale připadalo mi spíš, že jsme dvojčata. Děly jsme
všechno společně – ve stejnou dobu se nám prořezaly první
zuby, řekly jsme první slovo, vykouřily první cigaretu. Byly
jsme v podstatě dvě poloviny jedné holky.

Už na sobě měla talár a čepici, očividně se nemohla do-
čkat, až to bude mít za sebou.

„Seš připravená?“ zeptala jsem se.

„Jo.“ Jacqueline ke mně nejistě nakročila a ohlédla se po
vchodu do domu.

„Na ni zapomeň,“ řekla jsem a zasmála se.

„Kdyby to tak šlo vyřešit takhle.“ Jacqueline po mně blýskla
úsměvem, já jí ho však nevěřila. Jacqueline byla jediný člo-
věk, kterého jsem znala, jenž občas vypadal, jako by plakal,
i když se mu v obličeji nic nehnulo.

A potom se ve smršti natáček a zamračených výrazů ob-
jevil onen velký důvod proč: teta Betty. Odstrčila Jacqueline
stranou a vykročila ke mně.

„Zmiz odsud,“ spustila. Nebylo žádným tajemstvím, co
si o mně myslí. Nosila jsem špatné oblečení, říkala špatné
věci a přeháněla to s pitím. Děkala jsem vždycky opak toho,
co by dělala slušná děvčata. To znamenalo, že jsem nežá-
doucí. Že mám na Jacqueline špatný vliv. Že jí nepřinesu
nic dobrého.

Stáhla jsem se na chodník, na neutrální území, kam mě teta Betty nemohla pronásledovat, ani kdyby chtěla. Byla to patová situace, ona stála na okraji verandy a já dva kroky od silnice.

„Znáš přece pravidla, Phoebe.“ Teta Betty chňapla Jacqueline za ruku. „Samotnou ji s tebou nikam nepustím.“

Obě zmizely v domě a já si povzdechla. Takhle to bylo vždycky. Teta Betty se vždycky zničehonic odněkud vyloupila, vynadala mi a já pak utekla, ale stejně jsem se nedržela dál.

Čekala jsem, lelkovala na okraji trávníku a pomalu počítala. Když jsem napočítala do deseti, Jacqueline se objevila ve svém okně v patře a zamávala mi.

„Tak zatím,“ pronesla přes sklo neslyšně a já se na ni usmála.

Doma na mě matka čekala v obýváku a z našpulených rtů jí viselo cigáro Virginia Slims. „Betty tě zase otravovala?“

„Jako vždycky,“ opáčila jsem a postavila se ke gramofonu.

Matka váhala, pečlivě zvažovala další slova. „Mám si s ní promluvit?“

Zamručela jsem a spustila jehlu do drážky. „Vážně myslíš, že by to k něčemu bylo?“ Matka byla jedinou osobou, kterou teta Betty nesnášela víc než mě.

Chtěla ještě něco říct, jenže ji přerušil Tom Petty. Z repráků se ozval jeho nosový hlas a já si s ním pobrukovala „American Girl“.

Nad hlavou nám duněly těžké kroky, a tak jsme zvedly oči.

„Brzo sejde dolů,“ prohodila matka. „Nemluv o zítřku.“

„Jasně.“ Nebyla jsem hloupá. Všichni jsme věděli, že o tom nemáme mluvit, dokud to nenastane, i když to samozřejmě nastane. Každých pár let to bylo stejné: ocelářské odbory solidárně odhlasovaly stávkou a dělníci potom celé týdny chodili protestovat. Ale nehledě na to, jak dobře vyjednávali, nakonec vždycky zbylo miň pracovních míst.

Mluvit jsme o tom ovšem nesměly. To bylo další pravidlo naší čtvrti: nikdy neobtěžovat chlapy s prací. Pět dní v týdnu chodili do ocelárny, odkroutili si svoje jako trestanci a my bychom jim měly být vděčné. Vděčné, ne se v tom rýpat.

Otec sešel po schodech, právě když matka dopila a postavila prázdnou skleničku na okraj otočného podnosu.

„Jste nachystaný?“ zeptal se otec.

„Celkem jo,“ pokrčila jsem rameny. „Ale chci jet svým autem.“

Otec se na mě podíval a zvedl jedno obočí. „Tou rachotinou? Nevím nevím, jestli vůbec dojde k nárožnímu krámku.“

„To auto dojde kamkoli,“ opáčila jsem. „Dojelo by až ke hvězdám.“

Otec se zazubil. Tohle byla naše hra od mých šestnáctých narozenin, kdy jsem si za našetřené kapesné a peníze na obědy koupila impalu. Otec se ušklíbal, auto, které jsme společně opravovali, pomlouval a já ho zase vychvalovala.

„Pche,“ mávl rukou. „Vždyť by nedojelo včas ani do kostela.“

„To se pleteš.“ Založila jsem si paže. „Dojelo by až na Jupiter.“

Matka si dolila pití, obrátila ho do sebe a zakoulela očima. „Už jste skončili?“

Úsměv mého otce nepovadl. „Tentokrát nechme impalu doma, Phoebe,“ řekl, „a pojedme spolu.“

„To by asi šlo.“ Oplatila jsem mu úsměv a pak jsme všichni vyrazili na školní slavnost.

Na fotbalovém stadionu, uprostřed monotónního moře černého saténu, jsme s Jacqueline našly jedna druhou.

„Ta tvoje matka...“ Zavrtěla jsem hlavou. „Ta si nikdy nedá pohov, co?“

„Nikdy,“ povzdechla si Jacqueline.

Vyměnily jsme si se spolužáky místa v poslední řadě, abychom mohly sedět vedle sebe. Sice to rozhodí pořadí, v jakém nás budou volat, ale to nám bylo jedno. Co nám teď můžou udělat? Už jsme byly skoro volné.

Zatímco zahajovací řečník žvanil a žvanil, rozhlížela jsem se po tvářích kolem sebe a některé si zapisovala do paměti, možná už naposledy. Kazatelova dcera. Doktorova dcera. Synové ocelářů. Kluk, co se stane právníkem, protože je právníkem jeho tatík. Holka, co bude osamělá, protože je taková i její matka.

Nikdo si nevšiml, že si je prohlížím, jen jedna spolužačka – dívka s pažemi v obvazech omotaných pevně jako klubka

ostnatého drátu. Lisa Carter. Její otec pracoval na stejné výrobní lince jako ten můj. Ne že by to znamenalo, že jsme kamarádky nebo tak něco, nicméně pohled, který na mě upírala, mi připadal zvláště důvěrný. Seděla dvě řady přede mnou a dívala se na mě, až jsem si připadala úplně rozřatá, jako by mě její pohled rozsekl vejpůl. Svaly se mi na kostech napjaly a nedokázala jsem se ubránit zachvění.

„Seš v pohodě?“ zašeptala Jacqueline a já nepřítomně pokývala hlavou.

O pár míst vedle někdo fotil a blesk se na Lise zaleskl. Měla vyhrnuté rukávy a obnažená pokožka jejích paží vypadala téměř oroseně. I lem taláru měla navlhlý. Dnes nepršelo, takže k tomu nebyl důvod, nebyl důvod, aby tu seděla v tomhle stavu.

Nadechla jsem se a zkusila se zklidnit. Bylo horko, takže možná před odchodem z Denton Street proběhla kolem nějakých zavlažovačů. Připadalo mi, že takovou bizarnost by Lisa mohla udělat, namočit se a potom se neobtěžovat se sušením. Nebo možná taky prošla těmi nevysvětlitelnými šlápotami.

Nebo je tam možná zanechala ona.

Podrbala se na obvazech, zazubila se na mě a já se chabě usmála. Žaludek se mi zasnivil v křečích, a tak jsem se odvrátila a hledala něco jiného, na co bych se mohla dívat, cokoli, abych nemyslela na to, jak mě ta divná holka sleduje.

A taky jsem hned něco našla. O řadu před ní se k sobě tulil jeden pár. Vlastně ne, netulili se. Holka se k tomu klukovi choulila se shrbenými rameny a on jenom seděl, nezúčastněný jako nějaká neutrální země. Přes ostatní jsem jim neviděla do obličeje, ale nebylo potřeba. Určitě to byli Clint a Dawn. Žádný jiný pár na škole nedokázal sedět bok po boku, ruku v ruce, aniž se ve skutečnosti dotýkal. Když pak někdo uhnul hlavou a já Clinta uviděla jasně, prudce jsem se nadechla. Díval se na mě, a jakmile zjistil, že se i já dívám na něj, zemdlele mě pozdravil nepatrným zvednutím ruky.

Jacqueline všechno viděla a mlaskla. „On ti právě zamával?“ zašeptala. Ta představa pro ni byla tak nemyslitelná, že ta slova v podstatě vyprskla jako malé ohnivé koule.

Přikývla jsem. Po všem, co se stalo, Clinta pořád bavilo předstírat, že jsme přátelé. A něco ve mně – to, co jsem na sobě

nejvíc nesnášela – chtělo, abych mu to zamávání oplatila, abychom těmi přáteli byli, abych zapomněla.

Jenže vedle něj seděla Dawn s vypouklým břichem a připomínala mi, že to nejde.

Clint s tou svou ostře tesanou bradou a porušenými sliby.

Seš moje jediná, Phoebe.

Nikdy dřív jsem nic takovýho necítil.

Budu tě milovat navěky.

Pochopitelně jsem nečekala, že tohle navěky skončí kvůli jednomu dostaveníčku na zadním sedadle, když mí rodiče vzali mě a Jacqueline na víkend k jezeru.

„My jsme si zajely do Zasuté zátoky,“ prohlásila Jacqueline později. „A Clint to asi pojal podobně.“

O té schůzce jsem se dozvěděla, až když měli výsledky těhotenského testu, který si potají koupili v lékárně v centru města. Představovala jsem si, jak Dawn zápasí s kapátkem a ampulkou z krabičky a Clint stojí nad ní, mračí se a štěká rozkazy, jako by věděl, co dělá.

Po dvou hodinách, když křížek na testovacím proužku potvrdil veškeré jejich obavy, Clint odešel a nechal ji samotnou plakat v dřevem obložené koupelně jejich rodičů. Zjevil se u mých dveří, oči napuchlé, z nosu mu kapalo a spustil: „Hrozně mě to mrzí, bylo to jen jednou, odpustíš mi?“ Jako by můj soucit byl nějakou spásou, jež by tu cizoložnou noc mohla nějak zvrátit.

Vlepila jsem Clintovi takovou facku, až mi slétl absolventský prsten a přistál někde v keřích ptačího zobu. Nejspíš tam leží dodnes, pohřbený v hlíně spolu s budoucností, které se nikdy nedočkám.

Novina se po Denton Street šířila jako biblický mor, a jakmile se všichni dozvěděli, v jakém je Dawn „stavu“ – tak tomu říkali, jako by se jí v břiše nechoulilo dítě, ale nějaký zhoubný nádor –, matky svolaly na sobotu ráno mimořádnou schůzi a nad starými zažívacími sušenkami a čajem Lipton se slétlo hejno stažených obočí. Jelikož se dotyčný otec neměl už nikdy stát zetěm mojí matky, požádala máti, aby ji omluvili (prý kvůli „střetu zájmů“), jenže ony ji stejně povolaly. Jestli si hospodyňky z naší čtvrti něčeho cenily, pak poslušnosti.

Schůze trvala přesně čtyřicet tři minut.

„Hrály o život té holky kámen, nůžky, papír,“ prozradila matka po návratu domů. Jenom s tím rozdílem, že v téhle hře

se vybíralo mezi klinikou, odevzdáním k adopci a „ať si to teda nechá, no“.

Matky z Denton Street takové byly odjakživa. Coby hospodyňky se nudily a myslely to, jak se říká, dobře, a tak si vytyčily, že budou za všechny rozhodovat, obzvlášť za holky, a my jsme měly sklon je poslouchat. Koneckonců naše matky byly obvykle u toho, když se hlasovalo.

No ano, Dawnina matka tam tehdy byla, ačkoli toho moc nenamluvila a spíš se krčila v koutě, hlavu svěšenou a oči vlhké. Když vaše dítě způsobí ve čtvrti takový poprask, nemáte do toho co žvanit.

Jakmile začal docházet ledový čaj, schůze skončila a matky se šlechetně spokojily s tím, že nechají Dawn dodělat střední školu, a co bude dál, rozhodnou až po narození dítěte, protože tou dobou ještě budou mít otevřené všechny možnosti.

Dawn v domě během tohohle sněmu nebyla. Nebyla ani ve městě. Jedna teta z Akronu, která to myslela dobře, ji odvezla na turistickou stezku Towpath Trail čtyřicet kilometrů od Clevelandu, aby ani v nejmenším nehrozilo, že Dawn zaslechne, jak ji propírají. Jako by klepy měly stejnou sílu jako clevelandský smog, a kdyby byla Dawn moc blízko, mohl by k ní vítr donést toxický závan. Nikoho nenapadlo zeptat se osoby, na jejímž názoru záleželo nejvíc. Potíží už Dawn způsobila dost, uvažovaly matky – může být ráda, že se s ní ještě vůbec někdo baví.

Kňouravý hlas na pódiu pronesl moje jméno, a tak jsem se vytrhla z minulosti a šla si pro diplom.

Po obřadu se všude v Denton Street začalo grilovat a šířily se dobré zprávy. Byl to památný den.

„Nejsilnější ročník, jaký kdy tahle čtvrť viděla,“ žasli dospělí.

To znamenalo, že nikoho nevyrazili, nikdo se nezabil a nedošlo k žádným nešťastným náhodám. Všichni jsme to zvládli. Spousta lidí v tomhle městě by to o sobě prohlásit nemohla.

Na oslavu jsme rozbalili narychlo zabalené dárky nakoupené ve slevě v Highbee's a poslouchali věštby, že to jednou všichni dotáhneme daleko, i když jsme věděli, že je tu dost málo míst, kam bychom mohli jít, a nás je příliš mnoho na to, abychom se tam vešli. My holky jsme to věděly líp než ostatní.

Když ve světě není dost místa, nás z týmu vyhodí jako první. Nenajdeme místo ani v ocelárně, ani v zasedacích síních, ani v operačních sálech. Nenajdeme ho nikde. Stanou se z nás manželky a matky, a to jen když budeme mít štěstí – a budeme dost chytré na to, abychom to zvládly v tomhle pořadí. Dawn teď na vlastní kůži zažívala tu druhou variantu.

Na absolventskou party nešla. Drželi ji doma, přecházela tam a zpátky za oknem ve svém pokoji. Clint se ale bavit mohl, přecházel od chladáku k chladáku, až došlo pivo a on neviděl důvod zůstat.

Po hodině s burgery ze supermarketu politými sýrovou omáčkou a podávanými na tenkých papírových táccích jsem důvod zůstat neviděla ani já. Oslavy na Denton Street probíhaly vždycky stejně. Rodiče nasávali, až měli skelný pohled, a děcka tajně dopíjela zbytky. Zastavil se kazatel a připomněl nám, jací jsme všichni hříšníci, a po boku mu stála jeho jediná dcera. Helena. Vypadala jako oživlá panenka, měla růžovoučké tvářičky a krásné růžové šaty, které jí matka ušila doma na šlapacím šicím stroji. Byla skoro stejně stará jako Jacqueline a já, narodila se však v létě, takže chodila o ročník níž. Chovala se ale, jako by byla starší, vždycky nám říkala, jak se máme chovat, vždycky to dělala pro naše dobro. Úplně jako její milý starý tatík.

Jacqueline zakroutila hlavu. „Vsadila bych se, že do minuty půjde k nám.“

Pokrčila jsem rameny. „Možná dnes budeme mít kliku,“ opáčila jsem, i když mi už bylo jasné, že nebudeme.

Jakmile se k nám Helena přiblížila, otočily jsme se k ní s Jacqueline zády a tvářily se, že tu nejsme. K ničemu to nebylo. Zastavila se u piknikového stolku, u nějž jsme seděly, a kývla k obrysu termosky v mojí kapse.

„Fakt to musíš pít, Phoebe?“

Zakřenila jsem se. „Když seš poblíž, tak rozhodně jo.“

Helena nakrčila nos a zamračila se. Jacqueline se přisunula o něco blíž ke mně a mlčela, obě jsme čekaly, co bude dál. Jestli to na nás Helena poví mým rodičům. Nebo ještě hůř, tetě Betty.

A ona se samolibým úsměvem otevřela ústa, jenže vtom nám do obličeje blýsklo spalující bílé světlo z foťáku a my si napůl oslepené zastínily oči.

Když se mi vrátil zrak, stála vedle nás doktorova dcera Violet. Kdo taky jiný. Nejspíš to byla ona, kdo dnes na obřadu vyfotil Lisu. Už od prváku chodila s tímhle přístrojem všude a dokumentovala celou čtvrť. Těžko říct, proč by na ni někdo mohl chtít vzpomínat.

„Pro vás,“ řekla a podala nám polaroid.

Dívala jsem se, jak se na něm z nicoty vynořují dvě tváře. Helena tam nebyla, jenom já a Jacqueline. Já jsem vyšla docela jasně, oči jsem měla otevřené, ale Jacqueline ne. Na poslední chvíli se odvrátila. Takže jsem tam byla zachycená já a vedle mě šmouha.

„No tak díky,“ opáčila jsem.

„Pojď, Violet,“ houkla na ni z druhého konce trávníku matka. „Přestaň těma svýma fotkama otravovat lidi.“

Ušklíbala jsem se. *Nikoho přece neobtěžuje*, chtělo se mi říct, jenže Violet už odešla.

Odešla i Helena. Přesunula se k několika mladším holkám posedávajícím kousek od nás na skládacích židličkách.

„Neměly byste zkřížit nohy u kotníků?“ zeptala se jich.

„Pojď pryč, než se vrátí,“ zašeptala Jacqueline a potom jsme se k sobě u piknikového stolu choulily a čekaly, dokud se k nám teta Betty neotočila zády s tím, že si přidá vařené kukuřice. To byla naše šance. Fotku jsem schovala do kapsy, propletly jsme se davem a jako nutrie vklouzly do mé impaly.

Ještě jsme ani nevyjely z Denton Street a Jacqueline otočila stříbrným knoflíkem rádia a našla stanici WDOK. Z repráků začalo řvát „Top of the World“. Otřásla jsem se. Pohodová písnička. Ty byly nejhorší.

„Ale já mám The Carpenters ráda.“ Jacqueline se zasmála. „Co je na nich tak špatnýho?“

„Všechno,“ opáčila jsem s úšklebkem, ale nechala jsem to plavat. Když jsem byla s Jacqueline, nikdy jsem rádio nepřelažovala. Nesnesla bych ten pohled, jak ji opouští nadšení. Jely jsme městem, vlasy nám čechrál vítr a Jacqueline zplna hrdla zpívala přeslazené písničky.

Když jsme dojely na Baytonskou pláž, nikdo tam nebyl. Tomu se tehdy nedalo divit – žádný rodič se špetkou sebeúcty by se s dítětem k tomuhle místu nepřiblížil ani na kilometr. Jacqueline a já jsme sem před lety chodily jako malé, předtím, než se všechno rozpadlo. Než začaly ocelárny po celém městě přerušovat činnost. Než řeka Cuyahoga spolykala tolik jedu, že se nedokázala sama uhasit, když vzplála. Než se lidé začali stěhovat do sterilní, otevřené náruče předměstí.

Neměly jsme tu teď co dělat. Měly bychom být chytřejší. Rozhodně bychom neměly lézt do té vody, temné a zákeřné jako bolest ze zlomeného srdce.

Hodily jsme boty na špinavý písek a vrhly se do ní po hlavě a ve všem oblečení. Voda se mi dostala do úst a já ji polkla a ucítila pachůf hlíny a moře.

Byly jsme tak samy, jak se nám to stávalo jen zřídka. Holky musely vždycky hlídat děti, zároveň jsme ale byly hlídané i my, pořád nás sledovali a nevěřili, že by nás mohli někdy nechat o samotě. Tady se nám líbilo. I když široko daleko nikdo nebyl, připadaly jsme si tu jaksi víc v bezpečí.

Jacqueline kolem mě plavala naznak, pořád dokolečka. „Těšíš se na podzim?“

Sledovala jsem její omamující pohyby a dech se mi v hrudi zauzloval. O budoucnosti nikdy nemluvila. To já jsem měla všechno vymyšlené. Zanedlouho ze mě bude studentka biologie na Case Western Reserve, nejlepší škole ve státě. Byla jsem zlobivá holka s dobrými známkami. Záhada pro všechny, občas i pro mě samou.

„Bude to super,“ odvětila jsem a čubičkou k ní připlavala blíž. „Budu jenom na druhým konci města. Budu tě navštěvovat každéj víkend.“

Jacqueline se usmála. „No jasně.“

Na břehu jsme si vyčistily jeden plácek, tajné místočko, kam jsme se chodily zahrabávat a hrát si.

Jacqueline zaryla mokrá chodidla hluboko do písku. „Odbory zítra hlasujou,“ řekla a hlas se jí zachvěl. Z odborů, oceláren a stávek se tady hlas chvěl všem.

„Neboj,“ uklidňovala jsem ji. „Nějak se to vyřeší.“

Jacqueline ke mně zvedla oči. „Jak si můžeš bejt tak jistá?“
„Protože musí.“

Dívaly jsme se, jak slunce sestupuje po obloze, a v hrudi mě páčil smutek. Nechtěla jsem ten den nechat uplynout, ještě ne. Byl to poslední den a zároveň první, značka rozdělující naše životy.

Chtěla jsem Jacqueline říct, že bychom tady, v tomhle okamžiku, měly zůstat a nikdy se nezvednout z písku. Proměnit se třeba v mořské panny nebo nějaká jiná krásná, leč děsivá stvoření.

Ale jak den pomalu hasl, řekla jsem něco jiného.

„Dáme závod až ke slunci.“

Jacqueline ke mně vzhledla. Zazubila se, vyškrabala se na nohy a vyrazila.

Chvilí jsem ji sledovala, jak běží a její štíhlé tělo klouže po písku jako nějaký bledý kámen a nohama se sotva dotýká země. Pak jsem zapištěla a pustila se za ní. Přes drny, po břehu zaneseném odpadky, mezi rozbitými lahváči, čistě abychom zjistily, kdo jako první doběhne na kraj světa. Pobřeží se před námi táhlo, jak se zdálo, donekonečna, takže jsme obě prohrály, společně jsme však zvítězily.

Když jsme se v impale přiřítily na Denton Street, byla už noc a do naší čtvrti jsme se vkradly pod tenkou rouškou ne zcela úplně tmy. Vždycky jsme tu měli světlo kvůli plameni nad oceánárnou. Dělal ho od nás ani ne kilometr a půl a planul na nebi jasně a neúnavně celý den i celou noc. Naše stráž, náš maják, ať jsme šli kamkoli. Nehledě na to, jak daleko jsme se s Jacqueline zatoulaly – až za čtvrt Flats nebo když jsme s plným břichem ginu a smíchu hopsaly kolem jezera –, podle miho-tání toho ohně jsme vždycky našly cestu. Byl naší Severkou a naváděl nás domů.

Zastavily jsme na příjezdové cestě k našemu domu. Všechny grily na dřevěné uhlíky už vychladly a na ulici nikdo nezůstal. Jacqueline vystoupila a hned se objala pažemi a zachvěla.

„Kde všichni jsou?“ zeptala se.

Zavrtěla jsem hlavou. Vládlo zneklidňující ticho, jako bychom byly jediní dva lidé, kteří na světě zbyli. Takovou se naše čtvrt

pomalu stávala: opuštěnou. Na Denton Street stálo devatenáct domů a osm jich vlastnila banka. Všichni jsme dělali, co se dalo, abychom své životy udrželi netknuté. Ne že bychom upřímně věřili, že nám to k něčemu bude, jestli nám někdy zavolají.

„Nechodme ještě domů,“ navrhla jsem a Jacqueline přikývla.

Ruku v ruce jsme procházely stíny. Domů jsme vždycky chodily oklikou: po mé straně ulice až na slepý konec a potom zpátky po druhé straně. Cestou jsme dávaly průchod svojí pověřivosti a vyhýbaly se všem těm početným prasklinám na pukajícím chodníku, poklepávaly požární hydrant na konci ulice a zadržovaly dech, když jsme mijely vilu ve stylu Franka Lloyda Wrighta.

Zastavily jsme se jako vždycky u prázdného domu vedle toho Jacquelinina. Před třemi zimami banka tuhle nemovitost zabavila, zřejmě jen proto, aby ji nechala zchátrat. Varování, co člověka čeká, když bude tak hloupý, že přijde o práci.

Nezabavili však náhradní klíč od sklepa, který si původní majitelé nechávali schovaný venku. Objevila jsem ten kousek zubatého stříbritého kovu vedle napůl zpráchnivělého mřížoví na neopečované zahradě, a tak jsme do toho domu, jenž nikomu nepatřil, získaly přístup.

V přízemí bylo všechno, jak jsme to nechaly. Dvě křivá skládací křesla, která jsme kdysi dávno zachránily při střeďním sběru odpadu, zaprášená láhev bourbonu Old Crow a plynová lucerna, jež nás zaručeně zabije, jestli si nedáme pozor.

„Nerozsvěcuj ji moc,“ řekla Jacqueline.

„Nebudu.“ S trochou štěstí nám plyn vydrží celé léto.

Sedly jsme si do skládacích křesel a s chichotáním slavily a házely do sebe panáky tak rychle, abychom necítily jejich chuť.

„Tohle mi bude chybět,“ prohlásila Jacqueline a já už ji skoro opravila, skoro jsem jí připomněla, že nebude, proč by jí to chybělo. Že každý víkend přijedu, přesně jak jsem slíbila.

Pak se ale podívala někam za mě a něco v jejím výrazu se změnilo.

„Phoebe,“ hlesla, málem jako by se jí přítom navalilo.

Stáhlo se mi hrdlo a ohlédla jsem se. Lucerna mihotavě osvětlovala jakousi postavu u paty schodiště. Někdo tam stál a sledoval nás dýl, než jsme se odvažovaly domýšlet.

Jacqueline s hrdelním zaúpěním zašátrala po mé ruce, abychom k sobě byly blíž – a dál od toho, co nás pozorovalo.

„Kdo je to?“ zeptala se. „Kdo je tam?“

Z nicoty se vynořila Lisa, ruce pořád obvázané a mokré. „Dnes nám zpívá měsíční svit,“ prohlásila a přejela nehty po drolicí se omítce. Přepadla mě hrůza. Cosi na tom zvuku ve mně vyvolalo představu mrtvoly deroucí se z mělkého hrobu.

Stáhla jsem se v křivém skládacím křesle dozadu a ono se pod mou vahou málem převážilo. Co tady Lisa dělá, takhle schovaná ve tmě?

„Liso?“ řekla jsem, ona se na mě však nepodívala. Místo toho přešla doprostřed pokoje, sedla si na podlahu a natáhla dlouhé nohy na studeném betonu.

My jsme se pořád držely za ruce a Jacqueline přelétla pohledem od Lisy ke mně a zase zpátky.

Ztěžka jsem se nadechla a plíce mi naplnil pach plísně a vyvanulé dezinfekce. Zachovej klid, řekla jsem si. Konec-konců to nebyl žádný přízrak ani nikdo cizí. Byla to Lisa. Znalý jsme ji od základky. Podivinka, ne že ne, ale byla to jenom holka jako my. Kromě toho se nedělo nic zas tak zvláštního. Dveře na boku domu jsme nechaly odemčené. Určitě sem vklouzla po nás. Ani já, ani Jacqueline jsme ji nicméně neslyšely sejít ze schodů. Jak se dokázala pohybovat tak neslyšně?

Choulila jsem se v křesle a zoufale se snažila tvářit, že je to normální. „Blahopřeju k ukončení střední školy,“ vypravila jsem ze sebe. „Co je u vás doma novýho? Jak se má ségra – Kathleen?“

Jacqueline se pokusila o úsměv. „Jo, jak se má Kathleen? Pořád píše pro *Chicago Tribune*?“

Lisa prázdnýma očima hleděla na stěnu a neviděla nás, možná neviděla vůbec nic.

„Věci se mění,“ zašeptala posléze. „Občas k lepšímu a občas ne.“

Jacqueline zesílila stisk prstů na těch mých, až mi v ruce začalo tepat. Víím, co se jí honilo hlavou. Že bychom měly vzít nohy na ramena. Mohly bychom ruku v ruce vyběhnout po schodech a zmizet odsud, než se něco stane.

Jenže tu přímo před námi byla Lisa. Ta, na kterou se vždycky zapomínalo. Nechtěla jsem být stejná jako všichni

ostatní. Nechtěla jsem ji opustit, jestli se jí něco stalo, a soudě podle toho, jak vypadala, se jí něco stalo docela určitě.

Zkusila jsem se zklidnit, ale hlas se mi stejně zachvěl. „Máme někoho zavolat, Liso?“

Lisa vzhlédla, v očích se jí blýsklo a záhy zase potemněly.

„Koho byste zavolaly?“ zeptala se. „Mýho otce? Protože ten mi teď myslím nepomůže. Myslím, že mi nemohl pomoci nikdy.“

S tím vstala a kdovíproč se zdála vyšší než ještě před chvílí. Po místnosti tančily stíny. Možná její. Možná ne. Jako opatrné jsme sledovaly, jak si hraje s obvazy na pažích, zpočátku opatrně, až jí ve tváři zacukal zvláštní výraz. Potom se na mě podívala a s úsměvem ze sebe provlhlá obinadla strhla. Odloupy se jí od těla jako mrtvá tkáň. Vzápětí se z ní začala řinout voda, jako když člověk ždímá houbu.

Seděla jsem tam, svíraly se mi útroby a na nic jsem se nemohla. Nedokázala jsem se ani hnout. Nemohla jsem dýchat. Jacqueline však byla pohotovější než já a taky chytřejší, jako by v podstatě věděla, k čemu se schyluje. Zatáhla mě za ruku, zvedla mě z křesla a odvěkla mě ke zdi, jenže nikde v pokoji nebylo bezpečno. Proud šedé tekutiny neustával, pořád se Lise řinula z těla, tekla ve vydatných potocích po betonu a namáčela nám špičky bot.

„Nebojte se,“ řekla Lisa, vykročila zpátky ke schodům a její mokré tělo u toho šplouchalo a žbluňkalo. „Jsem v pohodě. Všechno je v pohodě.“

Nekonečně dlouhou chvíli jsme se s Jacqueline ani nehnu-ly. Tiché kroky se stáhly do noci a ve sklepě opět zavládlo ticho. Všechno bylo skoro stejné jako předtím – plynová lucerna se pořád mihotala, v koutě stála zaprášená lahev bourbonu, u našich nohou rozbitá skládací křesla. Ale tam, středem místnosti, vedly Lisiny stopy, stopy toho, kým byla a co po sobě zanechala.

Jacquelininy vypoulené oči zaplavil strach, jen jsme na sebe hleděly a doufaly, že jedna z nás dokáže pronést nějaká slova, jež by to, čeho jsme se staly svědkyněmi, vzala zpátky. Žádné čáry, aby se to odestálo, jsme však neznaly, a tak jsme si stiskly ruce pevněji než kdy dřív a vystoupaly po dlouhých schodech zpět do noci.

Lisa se mezitím vzdálila o půl bloku. Asi šla domů. Chtěla jsem se za ní rozběhnout. Chtěla jsem zjistit, co to s ní je,

a zeptat se, jak to řešit. Jenže se dělo ještě něco jiného. Za Lisou svítila červená světla, tak jasná, že nás skoro oslepovala. Sanitka. Nejdřív jsem zůstala zkoprněle stát a hloupě si pomyslela, že někoho napadlo zavolat Lise doktora, jako by i někdo jiný věděl, co se stalo. Pak jsem zaslechla, jak Jacqueline po mém boku vydechla.

„Dawn,“ hlesla a mně došlo, že má pravdu. Záchranáři někoho nakládali, a i když kvůli těm světlům nešel rozlišit obličej, měsíční paprsky osvětlily břicho kulaté jako sám svět.

To drobné stvoření v Dawnině lůně se konečně začalo drát ven. Něco se mi v hrudi zkroutilo a poprvé mi bylo Dawn hrozně líto. Kvůli tomu, co zažívá a k čemu směřuje. Aspoň že to počkalo na ukončení školy. Malé milosrdenství.

„Proč ta sanitka, co myslíš?“ zeptala jsem se.

Jacqueline zavrtěla hlavou. „Možná měla komplikace.“

Komplikace. Tohle slovo to pěkně vystihovalo, celou tuhle noc.

Poslední záchranář na ulici kus od nás cosi nesrozumitelně zahulákal na řidiče a potom zajistil lehátko a pozavíral sanitku. Když nastartovali a motor zavrčel, pověřivě jsem zadržela dech, přesvědčená, že vydechnu-li příliš brzo, mohl by mi celý svět utéct a najednou bych byla jako Lisa a kapala by ze mě tmavá voda a srdcebol.

Ale ve špatnou chvíli jsem nevydechla a svět zůstal, kde byl, aspoň prozatím. Kvílející sanitka s bezpečně naloženou Dawn se vzdalovala a Jacqueline a já jsme stály na ulici a poslouchaly, jak se houkačka ztrácí v dáli.

Moc dlouho jsme tam zůstat nemohly. Po tom všem jsme se venku necítily v bezpečí.

„Pojď,“ řekla jsem a chtěly jsme té noci utéct. Ušly jsme však jenom půl bloku a vtom jsme je spatřily. Další stopy, šedé a nepravidelné, vedoucí k opuštěné vile na konci ulice.

Zachvěla jsem se. „Lisa nadělala šlápoty po celý čtvrti, co?“

„Phoebe,“ zašeptala Jacqueline, „Lisa bydlí na druhém konci ulice.“

Měla pravdu. Přece jsme Lisu viděly odcházet na druhou stranu, domů. Tyhle bezbarvé stopy nemohly být její.

Jacqueline se opět zachvěla, štíhlá, křehká a celá nejistá. „Co se to děje?“

Kéž bych to věděla. Jednou věcí jsem si ale byla jistá: domů bychom chodit neměly. Dnes večer ne, ne jedna bez druhé. A tak jsme zamířily na jediné místo, které zbývalo.

Na jilm, kde nás přivítali motýli, cikády a světlušky. Nebyl to zrovna nejlepší úkryt – mohl by nás tam najít kdokoli, kdo by nás hledal, my jsme ovšem věděly, že se to nestane. Mí rodiče se o to, kde se poplakuju, přestali starat, když jsem ve druháku na tři dny zmizela kvůli koncertu Dead v Pittsburchu, a teta Betty Jacqueline klidně nechala, ať zlobí a zůstane se mnou přes noc, aby jí to pak mohla vmést do tváře – vyrobila si tak záminku k tomu, aby ji mohla potrestat.

Jacqueline si sedla do kouta a tvář jí zahalil stín. „Co to s Lisou je?“ přemítala. „Co to mohlo způsobit?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Možná nějaký divný zranění nebo nehoda?“

Mohla jsem jen hádat. V rámci zdravotní péče nás neučili o ničím, co by vypadalo tak jako Lisa Carter dnes v noci.

Jacqueline ve tmě sípavě vydechla. „Myslíš, že bude v pohodě?“

Zaváhala jsem. „Ne, nemyslím,“ odvětila jsem. „Ale vážně bys řekla, že předtím v pohodě byla?“

To bylo asi to nejošklivější, co jsem mohla říct. Zároveň asi nejpravdivější.

Jacqueline strčila prst do díry po suku ve stěně a nic už k tomu nedodala. Měly jsme se o Lise dál bavit, jenže jsme po tom všem byly příšerně unavené. Schoulily jsme se vedle sebe na holé podlaze a sledovaly, jak motýli spí pod listy klejich.

„Ty je všechny znáš?“ zeptala se Jacqueline a já přikývla. Některým jsem dokonce dala jméno. Lyssa. Atropos. Maia. Ale ve tmě a občas ani na světle jsem si nemohla být úplně jistá, který je který, a ať jsem se snažila sebevíc, občas jsem je oslovila špatně. Nikdy jim to však nevadilo.

Teď odpočívali a my je nemohly rušit. A tak jsme s Jacqueline taky zavřely oči a noc se od nás odplížila.

**Knihu objednávejte na adrese
www.knihymedusa.cz**